

Гусі мої оце тепер сплять, хоч всього 12-а година дня, ото ніяк не виспляться з дороги! Вчора вони були вкупі з усією компанією «увековечены» на фотографії п. Деріжановим, тільки фотографія ще не одпечатана, то не знаю, як вийшла. Про подоріж в Алупку і всякі інші речі і спостереження вони вже тобі, певне, просторо писали, бо вчора щось там півдня скромадили,— мені, звісно, не показували.

На сих днях все наше панство збирається їхати в Гурзуф, але я не поїду, бо я там раз була, то не варто ради бачених речей втомлятися. Якщо куди поїду, то хіба на водопад Учан-Су, бо там я не була, а, кажуть, є що подивитись. Товариство збиралось в Гурзуф сьогодні, але з самого рання здійнявся великий вітер, стало хмарно, і морем їхати не можна, прийдеться трохи пождати.

Оце з початком весни я все частіше звертаю свої думки на різні уліти і, коли б не боялась заулітитись, то писала б певне. Яюсь переклала першу сцену з «Макбета» — пришлю тобі через наших. Може бути, перекладу шматок «Манфреда» або «Каїна», то теж пришлю. Переклади не так все-таки томлять, як свої уліти, надто коли вірш білий. Яюсь трапилось, що я досі ні в якому перекладі «Каїна» не читала і, певне, се ліпше, бо він зробив на мене найсвіжіше і найповніше враження, ніж всі інші поеми Байрона, що були мені раніш відомі з перекладів. І якими тепер мені мізерними здаються усі «москвичи в Гарольдовом плаще»! Ні, з Байрона красти не можна, ним треба бути, а хто ним бути не може, то має право тільки перекладати, і то без «отсебятины». Яюсь я читала переклад «Гамлета» Полевого — отже, люди грають на сцені, і ніхто не лає і жадних «закавик» не прикладає, а переклад препакошний: злизано багато чудових виразів, сливе цілі сцени. Характер Полонія спотворений, — вийшов не царедворець, а неотесаний грубіян (в сценах з дочкою); пісні Офелії зовсім якісь солдатські: «...он был бравый молодец!..» Мені весь час було жаль Мих[айла] Петр[овича], що його чудовий переклад «Гамлета» марнується, загнічений дикими умовами нашого театру і ще дичішим глузуванням чужих і своїх невігласів.

Однак я пишу, пишу, та, дивись, і на пошту спізнюся. Треба кінчати, чи то пак написать, як пишуть лиси: «Далі буде», бо, властиве, і полівини ще не написано.

Не знаю, чи будеш ти писати нам на сім тижні, може,